

Arrest

nr. 33 345 van 28 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 juni 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat N. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 3 mei 2005 een aanvraag in om in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 28 september 2005 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.3. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 20 juli 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.4. Op 27 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 26 juni 2008 nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. Op 17 februari 2009 diende verzoeker tevens een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij werd verzocht tegen 17 mei 2009 een bewijs van samenwoning van een jaar of bewijzen van een relatie van twee jaar voor te leggen.

1.7. Op 19 februari 2009 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen, in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf, de beslissing tot niet in overwegingname.

1.8. Op 25 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoeker op 14 juli 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 17.02.2009 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene staat slechts sedert 12.03.2009 ingeschreven bij de partner. Er worden twee verklaringen aangebracht van derden en enkele foto's zonder datum. Dat is onvoldoende bewijs.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt voor het voeren van de procedure dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid

van een burger van de Unie omdat hij geen afdoende bewijzen inzake het bestaan van een duurzame en stabiele relatie heeft voorgelegd. Tevens wordt de toepasselijke reglementaire bepaling vermeld. Daar de individuele situatie van verzoeker in de bestreden beslissing toegelicht wordt kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering slechts een standaardmotivering is. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Het feit dat verzoeker voorhoudt dat de voorziene motivering summier is leidt voorts niet tot de vaststelling dat deze motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn. Verzoeker kan bovendien niet voorhouden het determinerende motief dat de bestreden beslissing onderbouwt niet te kennen, aangezien hij dit motief weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering foutief is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Artikel 40bis, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie, die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam karakter heeft, werden de criteria hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat hij slechts sedert 12 maart 2009 samenwoont met zijn Belgische partner. Hij stelt dat uit een verslag van de wijkagent blijkt dat hij reeds sedert oktober 2008 met zijn Belgische vriendin samenwoont en dat de wijkagent op 5 januari 2009 de samenwoning heeft vastgesteld.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers niet gesteld dat verzoeker pas sedert 12 maart 2009 met zijn partner samenwoont, doch slechts dat hij maar sinds 12 maart 2009 op hetzelfde adres als zijn partner is ingeschreven. Er kan bovendien niet ingezien worden welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft, nu hij aangeeft dat hij pas in oktober 2008 ging samenwonen met zijn partner en bijgevolg bevestigt dat hij minder dan één jaar voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag met zijn vriendin samenwoont en hij derhalve erkent dat, gelet op artikel 3, 1°, van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, het stabiel karakter van zijn relatie niet kan afgeleid worden uit het feit dat hij *“gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land (heeft) samengewoond.”*

Verzoeker geeft ook aan dat hij een gezinscel vormt met zijn vriendin en dat hun relatie reeds twee jaar duurt, maar hij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten onrechte zou beslist hebben dat het duurzame en stabiele karakter van deze relatie niet werd *“aangetoond”*. Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat verzoeker, op het ogenblik dat hij een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, uitdrukkelijk verzocht werd om de vereiste bewijsstukken over te maken. Uit het administratief dossier dat verweerder heeft neergelegd blijkt dat verzoeker zich, om het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie met een Belgische vrouw aan te tonen, beperkte tot het overmaken van twee getuigenverklaringen en een aantal niet gedateerde foto's.

Het komt aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om twee verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van verzoeker niet te beschouwen als een voldoende bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet gedateerde foto's niet toelaten het stabiele karakter van een relatie aan te tonen.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de in het kader van de aanvraag tot het verwerven van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overgemaakte documenten incorrect heeft beoordeeld.

In zoverre verzoeker bij zijn verzoekschrift een aantal aanvullende stukken voegt om het stabiel karakter van zijn relatie aan te tonen, moet de Raad erop wijzen dat hij in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met stukken waarover het bevoegde bestuur niet beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK